

Arrest

nr. 110 160 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 28 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOBERT, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Nepalees staatsburger, afkomstig uit Aruchanaute VDC (Village Development Committee) gelegen in Gorkha-district (Nepal). Van 2052 (Nepalese kalender, stemt overeen met 1995/1996 volgens de Gregoriaanse kalender) tot 2056 (1999/2000) was u lid van de 'National Student Union' (NSU), zusterorganisatie van de Nepali Congress Party (NC). Tot op heden bent u tevens lid van de Nepali Congress Party. Sinds 2052 (1995/1996) kende u problemen met Maoïsten die donaties eisten en wilden dat u hen zou vervoegen. In 2053 (1996/1997) en 2054 (1997/1998) werd u verwond door Maoïsten. In 2054 (1997/1998) werd de eigendom van uw vader in Aruchanaute door de Maoïsten geconfisqueerd. In 2056 (1999/2000) verhuisde u met uw ouders naar Kathmandu (Nepal). U ging er aan de slag in een fabriek. In 2061 (2004/2005), nadat u in de media

een declaratie hoorde dat de Maoïsten alle geconfisqueerde eigendommen zouden teruggeven aan de rechtmatige eigenaars, keerde u terug naar uw VDC. Terug in uw dorp werd u door de NSU uitgenodigd een bijeenkomst van hen bij te wonen. Toen u de bijeenkomst van NSU bijwoonde werd u aangevallen door Maoïsten. U en enkele van uw vrienden werden verwond, maar met de hulp van een vriend kon u ontsnappen. U liet zich in Gorkha medisch verzorgen en keerde nadien terug naar Kathmandu. In 2061 (2004/2005), na uw terugkeer uit uw dorp, onderzocht u hoe u uw familie-eigendom kon terugkrijgen en ging u aan de slag bij het Gorkha-Kathmandu Samparka Samiti (GKS), behorende tot/gesponsord door de NC. U hield zich bezig met de inzameling van statistieken van personen in uw regio (Gorkha) wiens eigendom door de Maoïsten werd geconfisqueerd en gaf tevens hulp bij hun rehabilitatie. Kort nadat u begon te werken bij het GKC kreeg u op uw werk (GKS) een dreigbrief van de Maoïsten waarbij ze van u eisten dat u uw werk voor het GKC zou stopzetten en een donatie zou betalen. In 2064 (2007/2008) of 2065 (2008/2009) kreeg u op het GKC wederom een dreigbrief van de Maoïsten (YCL, Youth Communist League, jongeren vleugel van de Maoïsten). In de periode 2065/2066 (2008/2010) kwamen leden van de YCL 1 of 2 keer naar het GKC op zoek naar u. U was toen niet aanwezig. In Mangshir 2067 (november/december 2010) keerde u nogmaals naar uw dorp terug nadat de Maoïsten in de media hadden verklaard alle geconfisqueerde eigendommen te zullen teruggeven. U was in uw woning in het dorp toen u werd aangevallen door een groep van 20 tot 25 leden van de YCL in legerkledij. U kon ontsnappen via de bovenverdieping en uw burelen. U keerde terug naar Kathmandu. Na 2067 (2010/2011) kwamen Maoïsten een vijftal keer naar uw woning in Kathmandu op zoek naar u. De Maoïsten wilden dat u uw werk voor het GKC zou stopzetten en hen zou vervoegen. U was nooit aanwezig. In 2068 (2011/2012) kwamen de Maoïsten wederom naar uw woning in Kathmandu, wat er u toe aanzette Nepal te verlaten. U verliet Nepal op 5 Falgun 2068 (17 februari 2012) en reisde via India en Frankrijk naar België, waar u op 20 februari 2012 aankwam en een asielaanvraag indiende. Bij een terugkeer naar Nepal vreest u de Maoïsten.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas bent u in het bezit van de volgende documenten: uw lidkaart van de NSU; een betalingsbewijs van uw lidmaatschap van de NC; een attest van uw VDC waarin uw verwantschap met uw vader wordt bevestigd; een medisch attest d.d. 11 Asadh 2069 (25 juni 2012) waaruit blijkt dat u medische hulp verkreeg na incidenten met de Maoïsten; een brief van Shree Bheemodaya Higher Secondary School waarin uw studiec capaciteiten worden geprezen; een dankbrief van Shree Bheemodaya Higher Secondary School voor de bijdrage die uw grootvader aan de school leverde; een brief van de NGO Community Environmental Development Nepal waarin uw problemen met de Maoïsten ivm uw geconfisqueerd ouderlijk huis beschreven staan; twee brieven van het Gorkha-Kathmandu Contact Committee (NSU), d.d. 26 Asadh 2069 (10 juli 2012), waarin uw taken binnen deze organisatie en uw problemen met de Maoïsten beschreven staan; een brief van het Gorkha-Kathmandu Coordination Committee (NC), d.d. 3 Shrawan 2069 (18 juli 2012), waarin uw taken binnen deze organisatie en uw problemen met de Maoïsten beschreven staan; een certificaat van het District Working Committee, Gorkha (NC), d.d. 2 Shrawan 2069 (17 juli 2012), waaruit blijkt dat u sinds 12 Jestha 2060 (26 mei 2003) lid bent van de NC; een brief van District Working Committee, Gorkha (NC), d.d. 2 Shrawan 2069 (17 juli 2012), waarin uw activiteiten binnen deze organisatie en uw problemen met de Maoïsten beschreven staan.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. U verklaarde met een vals paspoort van Delhi naar Parijs (Frankrijk) te zijn gereisd waarvan de identiteitsgegevens u onbekend waren. Evenmin wist u van welk type visum het gebruikte paspoort voorzien was. De door u beweerde gang van zaken tijdens uw reis van Delhi naar Parijs is echter niet in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat er op internationale vluchten veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat meermaals grondig ondervraagd te worden omtrent identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen. Men kan hierbij ook steeds uitvoerig ondervraagd worden over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere hiermee verbonden verplichtingen. Gelet op dit grote risico kan redelijkerwijze verwacht

worden dat u meer details zou moeten kunnen verstrekken over de door u gebruikte reisdocumenten. Indien u India werkelijk met een vals reispaspoort zou hebben verlaten, kan worden verondersteld dat u goed voorbereid diende te zijn met betrekking tot de gegevens vermeld in dit document. Immers, dergelijke controles gebeuren steeds strikt individueel. Bij binnenkomst in de Schengenzone heerst bovendien de verplichting om niet EU onderdanen aan een grondige controle te onderwerpen. Voorts legde u geen enkel document neer dat uw reisweg kan staven. Voorgaande bevindingen ondermijnen de waarachtigheid van uw vluchtrelaas en zetten daarenboven ook uw algemene geloofwaardigheid onder druk (CGVS I, p. 9-10).

Voorts verklaarde u Nepal verlaten te hebben naar aanleiding van aanhoudende problemen met de Maoïsten omdat u uw door de Maoïsten geconfisqueerde familie-eigendom wilde teruggeven, en door uw functie bij het GKS, waar u zich evenzeer bezighield met de problematiek van door de Maoïsten tijdens het gewapend conflict (1996-2006) geconfisqueerde eigendommen. Ter zake dient vooreerst vastgesteld te worden dat het uiterst bevreemdend is dat u, hoewel u geruim 7 jaar actief zou geweest zijn voor het GKS inzake het herverkrijgen van geconfisqueerde eigendommen, tijdens uw beide gehoren op het Commissariaat-generaal geen concrete informatie kon aanbrengen over de precieze wijze waarop tijdens het gewapend conflict door de Maoïsten geconfisqueerde eigendommen teruggevorderd kunnen worden. U kon enkel aanbrengen dat een eigendom terug naar de oorspronkelijke eigenaar gaat wanneer de vlag van de Maoïsten verwijderd wordt van de geconfisqueerde eigendom. Evenmin wist u welke regeling er werd getroffen voor geconfisqueerde eigendommen in de 'Comprehensive Peace Agreement' (PCA) afgesloten na het gewapend conflict in Nepal (2006). Tevens bevreemdend is het gegeven dat u, hoewel u stelde zich actief in te zetten in het kader van het herverkrijgen van geconfisqueerde eigendommen, voor uw eigen familie-eigendom nooit enige concrete juridische stappen ondernam. U zou enkel en alleen tweemaal (eens in 2061 en eens in 2067) naar uw dorp zijn teruggekeerd nadat u in de media hoorde dat de Maoïsten de geconfisqueerde eigendommen gingen teruggeven aan de rechtmatige eigenaars (CGVS I, p. 4-6, 12-15; CGVS II, p. 3). Bovenstaande vaststellingen werpen de nodige vraagtekens op bij uw verklaringen zich actief te hebben ingezet voor de problematiek van geconfisqueerde eigendommen en bij uitbreiding bij de door u daardoor beweerde problemen met Maoïsten, temeer daar u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 23 februari 2012 met geen woord repte over uw voornoemde activiteiten voor het GKS (Verklaring DVZ; DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 1-4). Hieraan kan nog toegevoegd worden dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 23 februari 2012 verklaarde geen functie binnen de NC te hebben en niet te weten welke de standpunten van de NC waren/zijn, wat, gelet op uw bij het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen sinds 2052 lid te zijn van NSU/NC en jaren actief te zijn geweest voor het GKS, een uiterst vreemd gegeven is, temeer daar ook uw neergelegde documenten weergeven dat u een actief lid van de NC zou geweest zijn (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 1-4; documenten 1, 6-11).

Aangaande uw problemen met de Maoïsten dient eveneens gewezen te worden op een aantal vaststellingen die de waarachtigheid van deze problemen op fundamentele wijze verder in vraag stellen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het zeer merkwaardig is dat de Maoïsten u onmiddellijk, na jarenlange afwezigheid, bij terugkomst in uw dorp zouden aanvallen. Betreffende het incident toen u in 2061 (2004/2005) terugkeerde naar uw dorp verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 23 februari 2012 dat u thuis door de Maoïsten werd aangevallen omdat zij dachten dat u was teruggekeerd (naar uw dorp) om mensen te overtuigen van de NC. U verklaarde er verder ongedeerd te zijn en te zijn teruggekeerd naar Kathmandu (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 3). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 12 juli 2012 verklaarde u aanvankelijk dat u in 2061 (2004/2005) de dag van uw aankomst in uw dorp was uitgenodigd op een bijeenkomst van de NSU bij te wonen en u onderweg naar die bijeenkomst werd aangevallen en geslagen door de Maoïsten. De Maoïsten vroegen u tevens een donatie en wilden dat u hen zou vervoegen. Later tijdens datzelfde gehoor d.d. 12 juli 2012 verklaarde u echter dat de Maoïsten u aanvielen, dat ze u sloegen, u zegden het land nooit te zullen teruggeven en u te zullen afmaken indien u nog zou terugkeren (CGVS I, p. 12-14). Tijdens uw gehoor d.d. 18 maart 2013 verklaarde u dat u werd aangevallen toen u de bijeenkomst van de NSU bijwoonde en dat u om uw aanwezigheid op die bijeenkomst van de NSU werd aangevallen (CGVS II, p. 4). In verband met de dreigbrieven van de Maoïsten dient vastgesteld te worden dat u tijdens uw gehoor d.d. 12 juli 2012 verklaarde dat u een eerste brief ontving kort nadat u actief werd voor het GKS en een tweede nadat u in 2067 (2010/2011) terugkeerde vanuit uw dorp naar Kathmandu (CGVS I, p. 14-16). Tijdens uw gehoor d.d. 18 maart 2013 verklaarde u in dit verband dat u een eerste dreigbrief ontving in 2061 (2004/2005) kort nadat u voor het GKS begon te werken en een tweede brief kreeg in 2064/2065 (2007/2009) (CGVS II, p. 5-6). Ten slotte, wat betreft uw beweerde problemen in Kathmandu met de Maoïsten dient vastgesteld te worden dat u ten overstaan van de

Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over problemen met de Maoïsten in Kathmandu. U verklaarde er enkel en alleen dat u van een buurman hoorde dat de Maoïsten u zouden vermoorden als ze u in Kathmandu zouden vinden (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 3). Tijdens uw gehoor d.d. 12 juli 2012 verklaarde u dat de Maoïsten in Mangshir 2068 (november/december 2011) of Poush 2068 (december 2011/januari 2012) uw adres in Kathmandu ontdekten en uw ouders bedreigden (CGVS I, p. 3). U stelde verder dat de Maoïsten sindsdien een zestal keer naar uw woning in Kathmandu kwamen, een recentste keer een 10 tot 12 dagen voor uw gehoor d.d. 12 juli 2012. U repte er tijdens dat gehoor met geen woord over dat de Maoïsten in de periode 2065/2066 (2008/2010) een of tweemaal naar het GKS kwamen op zoek naar u, wat u tijdens uw gehoor d.d. 18 maart 2013 dan weer wel beweerde (CGVS I, p. 1-17; CGVS II, p. 7). Tijdens uw gehoor d.d. 18 maart 2013 verklaarde u tevens dat de Maoïsten in de periode dat u nog in Nepal verbleef een vijftal keer naar uw woning kwamen op zoek naar u, een recentste keer in 2068, wat de aanleiding tot uw vlucht uit Nepal was (CGVS II, p. 6). U verklaarde dat enerzijds medewerkers van het GKS en anderzijds uw ouders u op de hoogte stelden van die bezoeken van de Maoïsten aan respectievelijk het GKS en uw woning, een gegeven dat moeilijk te verenigen valt met uw op Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaring dat een buurman u zegde dat de Maoïsten u zouden vermoorden als ze u zouden vinden in Kathmandu. Overigens wisten de Maoïsten klaarblijkelijk al geruime tijd waar ze u konden vinden in Kathmandu daar ze u reeds in 2061 per brief zouden hebben bedreigd op het GKS (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 3; CGVS II, p. 6). Gelet op het geheel van bovenstaande ongerijmdheden, tegenstrijdige en meermaals onlogische verklaringen, kan er geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de Maoïsten.

Voor wat de algemene situatie in Nepal betreft, kan hieraan nog toegevoegd worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er sinds april 2006 een vredesbestand van kracht is in Nepal. De situatie in het land is sindsdien gunstig geëvolueerd. Niet alleen het aantal gewapende groeperingen die actief zijn in Nepal, maar ook het aantal gewelddadige incidenten daalt er jaar na jaar. Hoewel er nog steeds gewapende groeperingen actief zijn in Nepal, dient evenwel vastgesteld te worden dat het geweld dat zij hanteren voornamelijk wordt aangewend bij het nastreven van criminele doeleinden. Daar waar er sprake is van zogenaamde clashes tussen verschillende gewapende groeperingen, dient opgemerkt te worden dat deze confrontaties slechts sporadisch voorvallen en niet kaderen binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Nepalese autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. Er is in Nepal thans geen sprake meer van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin. Bijgevolg bestaat er actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een eventuele terugkeer naar Nepal een reëel risico zou bestaan op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande bevindingen te wijzigen. Het attest van uw VDC staft uw verwantschap met uw vader, maar niets meer. De attesten van Shree Bheemodaya Higher Secondary School geven aan dat u een goede student was en dat uw grootvader/familie een grote bijdrage leverde aan de school, maar hebben verder geen uitstaans met uw asielaanvraag. Uw lidkaart van de NSU en het bewijs van betaling van uw lidgeld van de NC tonen uw lidmaatschap aan, maar zeggen niets over de graad / intensiteit van uw engagement noch over uw problemen hierdoor. Wat de attesten en brieven die uw activiteiten voor het GKS en uw problemen staven, dient opgemerkt te worden dat deze documenten zijn verkregen nadat u Nepal verliet en een sterk gesolliciteerd karakter vertonen. Daarenboven dienen documenten om bewijskrachtig te zijn een geloofwaardig relaas te ondersteunen, wat gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen geenszins het geval is. Beschikbare informatie toont bovendien aan dat elk document in Nepal tegen betaling kan worden verkregen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij heeft een niet vertaald stuk ter zitting neergelegd. De Raad stelt vast dat dit stuk in een andere taal dan deze van de rechtspleging is opgesteld en niet vergezeld is van een voor eensluidende verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 PR RvV beslist de Raad dit document niet in overweging te nemen.

De verzoekende partij vat haar betoog aan door te stellen dat contradicties en omissies in het relaas van verzoeker zeker niet van die aard zijn om tot de niet-aannemelijkheid van het asielrelaas van verzoeker te besluiten. De verzoekende partij citeert vervolgens rechtsleer en een arrest van de Raad van State (RvSt. 173.899, 7 augustus 2007). Zij vervolgt door te stellen dat verzoeker tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) enkele niet vermeld heeft, maar dat dit geen waarachtigheid afdoet van zijn relaas.

Hij heeft niet gelogen bij DVZ, maar trachtte zo kort mogelijk de essentie van zijn asielrelaas weer te geven, namelijk de vervolging door de Maoïsten. De verzoekende partij meent dat het niet redelijk is om steeds te verwijzen naar het gehoor op DVZ om te twijfelen aan het volledige relaas van verzoeker.

Daarenboven meent de verzoekende partij dat er een vermoeden rijst dat het tweede gehoor georganiseerd werd om de tegenstrijdige verklaringen tussen de drie gehoren te gebruiken tegen de verzoekende partij.

De Raad wijst erop dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven met betrekking tot het asielrelaas van de verzoekende partij en het is een summiere samenvatting ervan. Het is dan ook aangewezen voorzichtig te zijn bij de vergelijking tussen deze summiere samenvatting en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal. De activiteiten voor GKS zijn daarenboven een aanvulling en geen tegenstrijdigheid.

Dit neemt niet weg dat de verzoekende partij niet ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing en deze terecht stelt dat verzoeker stelt dat hij voor GKS gedurende zeven jaar actief was onder meer met betrekking tot door de Maoïsten geconfisqueerde eigendommen, maar niet wist hoe deze gronden teruggevorderd kunnen worden en de na het conflict getroffen regelingen. Het zelfde geldt voor zijn familie-eigendom. Verzoeker maakt een kernelement van zijn asielrelaas derhalve niet aannemelijk en de niet vermelding bij de Dienst Vreemdelingenzaken van deze activiteit bevestigt het niet aannemelijk karakter van zijn verklaringen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing ook niet *in concreto* betwist en schaaft zich achter deze motieven.

Tot slot klaagt de verzoekende partij in dit middel aan dat de algemene veiligheidssituatie en de vrees ten aanzien van het land van herkomst niet onderzocht werd door de commissaris-generaal. De verzoekende partij is van mening dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing erkent dat er een probleem is betreffende de veiligheidssituatie in Nepal. Zij stelt dat de commissaris-generaal zich in enkele korte zinnen verklaart dat in Nepal niet langer een gewapend conflict aan de gang is.

De verzoekende partij citeert daarop p. 1 van de SRB die in het administratief dossier bijgevoegd zit (SRB, "Veiligheidssituatie in Nepal", 5 april 2013): *"De analyses zijn niet, en beweren ook niet, exhaustief te zijn wat de situatie in de onderzochte gebieden betreft"*.

Daarnaast wijst de verzoekende partij erop dat in voornoemde SRB de afwezigheid van federale staatsstructuren duidelijk naar voren komt. Er is enkel een systeem in voege waarbij informele relaties tussen lokale politieke partijen, veiligheidsgroepen, gewapende groepen, jeugdbewegingen en criminele bewegingen de dienst uitmaken. Er is ook veel corruptie in Nepal (SRB, p. 22-25).

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat de SRB eveneens stelt dat met de regelmaat van de klok gewapende confrontaties plaatsvinden in Nepal tussen de verschillende groeperingen (SRB, p. 31-32).

Verzoeker zou risico lopen en vrezen om vervolgd te worden door de Maoïsten.

Zij besluit door te stellen dat de commissaris-generaal geen onderzoek heeft gevoerd naar de mogelijke gevolgen bij een eventuele terugkeer naar Nepal en hiermee het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verwijst naar de precaire veiligheidssituatie in Nepal zoals blijkt uit de SRB in het administratief dossier. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat er in haar land van herkomst geen sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat er een situatie is die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict is. Er is actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 15, sub c, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen, zoals overwogen door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, overweging 43, <http://curia.europa.eu>).

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de rechten van verdediging en artikel 6 van het EVRM.

Artikel 48 van de vreemdelingenwet bevat slechts een verwijzing naar de internationale overeenkomsten die België binden en verzoeker bepaalt niet nader hoe dit artikel geschonden is. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar hetgeen in het vorige middel werd uiteengezet.

De verzoekende partij stelt dat tijdens het korte verhoor op DVZ, zij een in het Nederlands vertaald document ondertekende, dat niet tegen haar gebruikt mag worden om de negatieve beslissing te motiveren aangezien zij op dat moment niet het recht had zich te laten bijstaan door een raadsman die erop had kunnen toezien dat hetgeen gezegd werd in de correcte Nederlandse vertaling terecht kwam. Het gaat niet op om te stellen dat de tolk hiervoor instaat daar deze niet de belangen van de verzoekende partij nastreeft. Hiermee schendt de commissaris-generaal de rechten van verdediging en artikel 6 van het EVRM.

Wat de opwerping van de schending van de rechten van verdediging betreft merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken. Ze zijn derhalve niet van toepassing op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 6 EVRM werd geschonden (*“rechten van verdediging”*) en hij daarbij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), meer in het bijzonder het arrest in de zaak Salduz van 27/11/2008, wijst de Raad er enerzijds op dat de DVZ en de commissaris-generaal geen rechtsprekende organen zijn, maar deel uitmaken van het bestuur die de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht moeten nemen, en anderzijds het arrest inzake Salduz een strafprocedure betreft. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat de nieuwe interpretatie van het EHRM omtrent het recht op bijstand van een advocaat *mutatis mutandis* geldt in zijn zaak vermits verzoeker geen *“verdachte”* is bij het onderzoek naar zijn asielaanvraag en hij ook niet werd *“ondervraagd”* door de *“politie”* doch enkel door de asielinstanties werd gehoord teneinde zijn asielaanvraag toe te lichten. De commissaris-generaal is er door de wet enkel mee belast na te gaan of de betrokkene beantwoordt aan de definitie van vluchteling zoals bepaald in het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat betrokkene in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont derhalve niet aan dat artikel 6 van het EVRM tijdens het onderzoek naar zijn vrees voor vervolging door de asielinstanties werd geschonden.

Het EHRM heeft daarenboven in het arrest Maaouia van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig gesteld dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6.1 van het EVRM vallen. Derhalve zijn ook asielzaken uitgesloten van die verdragsbepaling.

Vermits artikel 6.1 van het EVRM niet van toepassing is op de asielprocedure, is de voorgestelde prejudiciële vraag niet relevant voor de oplossing van het geschil en moet zij niet worden gesteld.

De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat de artikelen 220 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, de rechten van verdediging en artikel 6 van het EVRM werden geschonden zodat het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag hieromtrent aan het Hof van Justitie niet nuttig is voor het oplossen van het geschil.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS